

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Faisala Husseiniho a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. M. S.**, zastoupený JUDr. Martinem Halahijou, advokátem se sídlem tř. Kapitána Jaroše 1844/28, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2024, č. j. OAM-1304-21/ZM-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 2024, č. j. 41 A 19/2024-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 4. 1. 2024 žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný ale poté zjistil, že Okresní soud Brno-venkov uznal žalobce vinným ze spáchání úmyslného přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky (trestním příkazem z 28. 2. 2024, č. j. 3 T 17/2024-26). Trestní příkaz nabyl právní moci dne 10. 4. 2024. Následně žalovaný rozhodnutím z 10. 7. 2024, č. j. OAM-1304-21/ZM-2023, zamítl zmíněnou žádost žalobce a platnost zaměstnanecké karty mu neprodloužil. Postupoval dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dle kterého ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. To je také důvod pro zrušení, resp. neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty (podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je zákonné, neboť žalovaný neměl možnost se blíže zabývat okolnostmi spáchaného trestného činu (žalobce se domníval opak). I z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne, že žalovaný nedisponuje při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádným správním uvážením ohledně toho, zda pobytové oprávnění v určitých specifických případech zruší, resp. neprodlouží. Nemá žádný prostor k tomu, aby zkoumal jednání cizince z pohledu trestního práva a zabýval se například mírou

jeho společenské škodlivosti, tím, zda cizinec v trestním řízení spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení či jinými individuálními okolnostmi případu. Žalovaného zajímá pouze to, zda byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Naopak, pokud by žalovaný jakkoli přihlédl k okolnostem spáchání trestné činnosti, postupoval by v rozporu se zákonem. Krajský soud věc zhodnotil též z hlediska dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatele krajský soud věc nesprávně právně posoudil. Podle něj je jeho kasační stížnost jak přípustná, tak přijatelná. Dle stěžovatele by se přitom v obdobných případech měly správní orgány zabývat charakterem spáchané trestné činnosti, která v dané věci nebyla násilnou trestnou činností, nejednalo se o závažnou trestnou činnost přesahující obecný rámec a odůvodňující zvláště nevstřícný přístup správních orgánů. Správní orgány by měly v rámci své diskrece postupovat alespoň s úmyslem zachovat již jednou udělené povolení k pobytu. S kasační stížností spojil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž se ztotožnil se závěry krajského soudu. Stěžovatelovy námitky důvodnými neshledal. Navrhl proto, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl. Současně navrhl, aby podané kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, resp. s ohledem na možné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Předně se Nejvyšší správní soud zaměřil na posouzení podmínek přijatelnosti dané kasační stížnosti. Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se totiž Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení NSS z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a z 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11-12). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost **nepřijatelnou**.

[8] Stěžovatel své tvrzení o přijatelnost kasační stížnosti nijak blíže nerozvádí a ani Nejvyšší správní soud v další stěžovatelově argumentaci nenachází žádný důvod pro to, aby kasační stížnost považoval za přijatelnou.

pokračování

- [9] K otázce (ne)zohledňování skutkových a právních okolností správními orgány při rozhodování o žádostech cizinců pravomocně odsouzených za úmyslný trestný čin – při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců – existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky NSS z 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, body 15 a 16; z 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, bod 9; z 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, bod 13; v případě rozsudku z 21. 3. 2019, č. j. 5 Azs 88/2018-32, pak byla i skutková situace obdobná jako u stěžovatele – uznání cizince vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky). Z ní plyne, že *„jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, je jednoznačné a nedává žalované žádný prostor pro uplatnění správního uvážení například v tom směru, že by měla posuzovat závažnost trestného činu, za jehož spáchání byl stěžovatel pravomocně odsouzen“* (viz zmíněný rozsudek č. j. 6 Azs 348/2017-26, bod 9). Přesně v intencích této judikatury také krajský soud rozhodl.
- [10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. Žádný ze shora vymezených důvodů přijatelnosti kasační stížnosti (viz bod [6]) nebyl naplněn. Pro úplnost Nejvyšší správní soud připomíná, že byl vázán rozsahem přezkumu, jak jej vymezil stěžovatel, který poukazoval pouze na to, že krajský soud měl dle jeho názoru zvažovat okolnosti stěžovatelova odsouzení; stěžovatel se nijak nevymezoval proti posouzení krajského soudu, které se týkalo dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[11] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS z 17. 6. 2024, č. j. 7 Azs 67/2024-39).

[12] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2024

David Hipšr
předseda senátu